

perspectives of approaching. It is the reconstruction of the personal past which opens the opportunity to articulate integrative story of the self. The work with one's past is strictly connected with the process of reinterpretation and recomposition of signify memories. In this context reconfigured personal history is seen as carries of cultural and personal values. Analysis of text's semantic structure allows to state that the main modeling mechanism of this reality is mythologization. The pivotal aim of the mythologization proses is possibility of parents' world «eternal presence» in the space of autobiographical narrative.

Key words: *narrative, myth, modeling, reinterpretation, reconstruction.*

УДК 821.111(73) – 31 Керуак. 09

Д. В. Дюрба

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ РОМАНІВ ДЖЕКА КЕРУАКА

Романи Дж. Керуака циклу «Легенда Дулуоза» є окремими творами, що складаються в один епічний твір, який містить всі формально-змістові ознаки жанру автобіографії, виділені Ф. Леженом, окрім «автобіографічного пакту». Також в романах письменника присутні і риси, що спонукають нас до розширення меж жанру автобіографії – фрагментарність, поєднання ознак різних літературних родів, видів мистецтва, багатовимірність просторово-часової структури – та визначення форми романістики письменника як «метажанр автобіографії».

Ключові слова: *жанр автобіографії, метажанр, метажанр автобіографії, біт-література.*

Жанрові особливості творчості письменника є важливим елементом, що впливає на можливість розкодування духу епохи, бо свідчать про внутрішні спрямування автора і створюють певні межі для читача. Українська дослідниця Т. Бовсунівська зауважує, що категорія жанру в сучасному літературознавстві знаходиться у вкрай важкому стані, оскільки «...» більшість дослідників вважають категорію "жанру" настільки старомодною, що зовсім її не вживають, а решта пропонує власне її тлумачення, яке настільки різниться від традиційного з часів Аристотеля, що швидше заважає розумінню і сприйняттю літературного твору, ніж допомагає прояснити його художню природу та родо-видо-жанрову класифікаційну приналежність. «...» Доба постмодернізму похитнула всевладність "жанру" та спрямувала критиків на видобуття альтернативних критеріїв художності» [2, с. 64].

Аналіз художніх творів біографічно-документального змісту у ХХ – ХХІ ст. свідчить про те, що літературні біографічні жанри мають надзвичайно розмиті межі. Однією з найбільш дискусійних тем сучасного літературознавства є тема автора і його відсутності/присутності у тексті художнього твору. Так, з одного боку, особа автора і його індивідуальна творчість допомагає збагнути, розкрити дух доби, що через неї реалізується, а з іншого – лише за умови, коли «я» автора усунуто з художньої творчості, аналіз може бути вичерпним.

Елементи автобіографічних жанрів трансформують різні літературні жанри в різні часи, проте в ХХ ст. автобіографія набуває найбільшої художності внаслідок зацікавлення автентичними формами спілкування суспільства, посилення уваги соціуму до самоідентифікації людини, руху від масовості до індивідуальності і поширення ознак фікції, що має на меті самопізнання автора.

«У сучасному західному літературознавстві вивчення документально-художніх жанрів у цілому, і автобіографії зокрема, давно усвідомлюється як актуальний і перспективний напрям. <...> Інтерес до автобіографії обумовлений, головним чином, логікою теоретико-літературного процесу ХХ ст. і специфікою самого жанру» [2, с. 179–180]. Жанру автобіографії присвятили свої праці такі зарубіжні вчені, як: Ж. Гюддорф, Ф. Лежен, Г. Міш, Дж. Олні, Р. Паскаль, Ж. Старобінські, Б. Фінні та ін.

Більша частина творів американського письменника, одного з найяскравіших представників літератури «розбитого покоління», Дж. Керуака – прозові, їхній жанр заявлено як «роман», вони умовно об'єднані у цикл «Легенда Дулуоза». Всі романи – складові циклу – є цілком самостійними творами, які водночас ніби доповнюють одне одного, складаючись разом у великий пазл, що охоплює життя і еволюцію творчості та світогляду письменника від дитинства і до останніх років життя. Сюжети творів, що входять у цей цикл, тісно переплетені між собою. Більшість образів літературних героїв переходять із роману в роман під різними іменами й подекуди виконуючи різні функції. Основна частина цих образів має реальних прототипів, яких доволі легко ідентифікувати серед найближчого оточення Дж. Керуака. Окрім того, з роману в роман переходять різноманітні події – епізод, що в одному романі окреслюється побіжно, в іншому може описуватися дуже детально або навіть бути в основі головного сюжету.

Проте серед дослідників творчості письменника немає єдиної думки щодо визначення конкретного жанру для його романів. Більшість керуакознавців, що спеціалізуються на біографії письменника, називають його романи «автобіографічними» (Б. Гіффорд, Л. Лі, Г. Нікосія, Е. Чартерс), що, очевидно, є надто узагальнено з точки зору літературознавства. Вчені ж, що працюють над художньою творчістю Дж. Керуака, окреслюють жанр романів циклу «Легенда Дулуоза» по-різному, часто стверджуючи тези, що суперечать одна одній.

Отож, **актуальність** даної розвідки зумовлена відсутністю робіт у вітчизняному літературознавстві, що присвячені творчості Дж. Керуака, наявністю дискусійних питань щодо жанрових аспектів його творів та необхідністю розширення меж методологічних підходів до творчості письменника і розширення у зв'язку з цим уявлень про роль жанру в його романах.

Метою нашого дослідження є вивчення жанрової специфіки романістики Дж. Керуака. Досягнення поставленої мети потребує вирішення таких **завдань**: окреслити та підсумувати результати розробок сучасних дослідників жанру автобіографії творчості Дж. Керуака та дослідити жанрові особливості творів письменника.

Так, Дж. Джонс здебільшого називає романи письменника автобіографіями, жанр роману «На дорозі» дослідник визначає як «елегійний пригодницький роман» (*elegiac romance*), роман «Доктор Сакс» він називає фікшном (*fiction*), але жанр роману окреслює як роман подорожі [10]. А. Куо визначає жанр циклу «Легенда Дулуоза» як роман з ключем (*roman clef*): «Мені здається “roman à clef” (тобто, “роман з ключем”) – це термін, який своєю сутністю окреслює проблему взаємозв'язку між фактом і вигадкою в романних творах» [15, с. 11]. Т. Хант характеризує жанр романів письменника як «сповідальний», він пише, що Дж. Керуак «<...> став передвісником нової сповідальної літератури, вільної від колишніх скутості форми та завданості теми, як було прийнято в минулому» [9, с. 306]. О. Шварц визначає жанр роману «На дорозі» як «вигадка, фікшн» (*fiction*), проте зазначає, що: «Керуак робить спробу приховати своєї “фікції”, додавши у твір [“На дорозі” – Д. Д.] чимало автобіографічних фактів» [17, с. 61]. І. Львова також зазначає, що романи Дж. Керуака «становлять собою сплав

декількох жанрів, у тому числі сповіді та жанру подорожей, що має глибоке коріння в американській літературі» [3, с. 144].

Сам письменник окреслював жанр своїх романів здебільшого як «сповідь», про що він неодноразово згадує в листах. Так, наприклад, в листі до А. Гінзберга Дж. Керуак пише: «“На дорозі” мав бути сповідальним шахрайським романом спогадів (confessional picaresque memoir) про пригоди із Кесіді» [7, с. 86], у листі до Дж. К. Холмса письменник «також наголошує, що діалоги у його романах мають стати сповіддю, зізнанням» [3, с. 137]. За словами Дж. Керуака при написанні роману «Підземні» він орієнтувався на творчість Ф. М. Достоевського і цей роман є: ««...» правдивим свідченням, що викликає біль, як у Достоевського в “Записках із підпілля”, повним зізнань в наймерзенніших і найпотаємніших стражданнях, яких зазнає людина після того, як закінчуються будь-які стосунки» [7, с. 127]. В одному з інтерв'ю письменник стверджує, що винайшов свою спонтанну техніку писання (з якою, безумовно, пов'язані жанрові особливості його творчості) після того, як отримав листа від Ніла Кесіді, що ««...» писав листи від першої особи, нестримні, шалені, сповідальні, абсолютно серйозні, де все детально, з реальними іменами» [18, с. 326–327].

У зв'язку з тим, що більшість дослідників схиляються до означення жанру творів Дж. Керуака як «автобіографія» чи «автофікція», варто окреслити риси жанру автобіографії в романах письменника.

Ф. Лежен (з яким погоджується більшість сучасних дослідників) виділяє такі формально-змістові ознаки жанру автобіографії:

- 1) В тексті має співпадати образ автора, художнього героя та оповідача.
- 2) Автобіографія – це в першу чергу оповідь про приватне життя того, хто її написав.
- 3) Твір має бути прозовим.
- 4) Має простежуватись ретроспективність зображення подій.
- 5) Послідовність викладу – хронологічна.
- 6) Автобіографія має містити звернення автора до реципієнта «автобіографічну угоду», в якій автор наголошує на фактуальності викладеного ним матеріалу та зазначає його мету (дидактичну, полемічну, пізнавальну тощо).
- 7) Внаслідок акцентованості автобіографії на подіях особистого життя автора, має бути прочитуваним набір стандартних другорядних героїв (батьки, родичі автора, його близькі, кохані і друзі).
- 8) Наявність глибинної внутрішньої ідеї, яка відображає погляд автора на самого себе.
- 9) Компенсаторна функція самовідтворення щодо автора.

Так, в усіх без винятку романах Дж. Керуака образ автора, художнього героя та оповідача збігаються (Пітер Мартін в романі «Місто і містечко», Сал Парадайз в романі «На дорозі», Лео Перспє в романі «Підземні», Рей Сміт в романі «Бродяги Дхарми», Джек Дулуоз в інших творах), оповідь ведеться від першої особи.

Дж. Керуак описує події власного життя, реалістично зображуючи себе та оточуючих. Під образами головних героїв романів письменника легко ідентифікуються образи ключових постатей бітницького руху, а також близьких та рідних людей письменника (його мати, батько, сестра із чоловіком, брат, що помер в дитинстві тощо).

Романи написані поетичною прозою. Дотримуючись вигаданої на основі спонтанного стилю листів Ніла Кесіді техніки написання та «орієнтуючись на художній досвід модерністів» [3, с. 51], Дж. Керуак використовував різні прийоми для ритмізації та стилізації своєї прози. Згідно з ідеєю автора, потрібно писати так, як говориш, він прагнув передати безперервний потік свідомості через розмовну мову. Він пише: ««...»

я винайшов новий спосіб описання життя – жодної літератури. Жодної художності, жодного опрацювання власних думок, лише щира відданість цьому своєму випробуванню істинним вогнем, коли ти не можеш зупинитися, але маєш зберігати обітницю “сказати зараз чи замовкнути назавжди”, зберігати цю безперервну сповідальність, відданість, що перетворює розум на служителя мові, при повній неможливості брехні чи допрацювання того, що вже написано» [12, с. 249]. Також письменник орієнтувався на вільні форми джазових імпровізацій, навіть для зображення буденних подій він часто вживає музичний сленг. Т. Хант зазначає з цього приводу, що «У спонтанній прозі Керуака окрім синтаксичних прийомів, музичних вставок, метрики і окремих слів <...>, також використовується і відтворюються паралельно в різних контекстах лексика джазових музикантів, що і робить манеру відтворення Керуака впізнаваною» [9, с. 146].

В романах наявна і ретроспективність зображення подій. Дж. Керуак переважно дотримується хронології у змалюванні подій основної сюжетної лінії, але повсякчас вводить у неї додаткові сюжети – спогади про минуле, пояснення певних вчинків, що зрештою переходять у спогади, розповіді про те, де і за яких умов познайомився із другорядними героями романів тощо.

Згідно теорії Ф. Лежена, автобіографічний твір має містити «автобіографічну угоду», яку автор укладає з читачем. В романах Дж. Керуака такої угоди немає. Хоча письменник детально описує події, що трапилися з ним та його друзями, пояснює все, що може бути незрозумілим для сторонньої людини, але прямо він ніде не звертається до читача.

Цикл «Легенда Дулуоза» містить ряд внутрішніх ідей, що їх об'єднує. Погляди дослідників на ці ідеї можна умовно розділити на дві частини. Перша, більш поверхнева, на нашу думку, це погляди тих літературознавців, що вважають романістику Дж. Керуака самозаглибленням заради самозаглиблення. Сюди ми відносимо критику М. Аскью, що патетично пише про «руйнування та занепад загальнолюдських цінностей» [6, с. 277] в літературі біт загальною та у творчості Дж. Керуака зокрема, називаючи бітників нігілістами («Я не вірю, що у творчості бітників, і особливо у Керуака, є внутрішня притаманна система цінностей, літературних та людських» [6, с. 395–396]), Н. Подгорця («Соліпсизм – ось слово, що найточніше може охарактеризувати художню творчість Керуака. Романи «На дорозі» та «Підземні» настільки автобіографічні за змістом, що їх дуже умовно можна обговорювати як художні твори» [4, с. 249]), Г. Голда, Д. Тріллінг та більшості радянських дослідників (А. Єлістратової, Є. Завадської, В. Кожінова, Т. Морозової, А. Мулярчика). Друга, глибша частина, репрезентує різноманітні погляди дослідників. Так, Д. Фішер наголошує, що дослідники неправильно інтерпретують романи Дж. Керуака і що основна ідея циклу «Легенда Дулуоза» – піднесення духовних цінностей, пов'язаних із католицизмом [8, с. 265]. Г. Стефенсон вважає домінуючою ідеєю творчості Дж. Керуака ідеєю пошуку і втрати, бо через деструктивний досвід, на думку вченого, відбувається процес усвідомлення внутрішнього знання, духовного просвітлення [16, с. 43]. А. Шварц вважає основною ідеєю романів письменника ідеєю нонконформістських цінностей (Дж. Керуак «<...> сфокусував увагу громадськості на питанні цінностей» [17, с. 29]). На нашу думку, основну ідею циклу можна охарактеризувати як, з одного боку, прагнення повернення до духовних (у тому числі релігійних) цінностей в Америці другої половини ХХ ст., боротьби людини із самою собою, з іншого – намагання звільнити літературу від штамів та форм, які не можуть відобразити реальну дійсність, прагнення до вольності та відкритості.

Компенсаторна ж функція, наступна риса автобіографічної прози, за Ф. Леженом, проявляється в романах Дж. Керуака через постійні використання одних і тих же образів героїв, особливо образу Ніла Кесіді. Хоча письменник часто прагнув самотності, опиняючись на самоті, він страждав і нудився, що видно завдяки щоденниковим записам письменника; повсякчас звертався до спогадів, у яких відтворював образи своїх рідних і друзів. Автор також неодноразово звертав увагу на те, що метою його творів є збереження інформації про себе, він хотів видавати твори зі реальними іменами героїв, чи хоча би з однаковими іменами в межах циклу, проте видавці не дозволяли цього, побоюючись, що через це твори письменника перестали би розкуповуватися.

Таким чином, можна зауважити, що романи Дж. Керуака мають всі ознаки жанру автобіографії, з тих, що виділені Ф. Леженом, окрім «автобіографічного пакту».

Зазначимо також, що «спонтанний» спосіб викладення матеріалу вплинув і на форму творів письменника. Для американської літератури «розбитого покоління» взагалі був характерний пошук нових форм, змістів і методів писання. Цей пошук реалізувався переважно шляхом оновлення традиційних жанрів і технік. Отож, окрім жанрових рис автобіографії, романи циклу «Легенда Дулуоза» містять й інші риси: багатомірність просторово-часової структури, фрагментарність, поєднання ознак різних літературних родів тощо.

На нашу думку, це дозволяє розширити трактування автобіографічних аспектів до меж метажанру. У зв'язку з тим, що наразі цей термін є досить суперечливим та розмитим, окреслимо його суть.

Ю. Подлубнова зазначає, що в сучасному літературознавстві є три основні визначення терміну «метажанр». «Перший належить Р. С. Співак. Дослідниця розглядає з точки зору метаісторії: метажанр, на її думку, – це «структурно виражений, нейтральний відносно літературного роду, стійкий інваріант багатьох історично конкретних способів художнього моделювання світу, об'єднаних спільним предметом художнього зображення». <...> Дещо інакше визначає метажанр Н. Л. Лейдерман. Дослідник особливо наголошує на зв'язку своєї концепції із ідеєю Ю. М. Тинянова щодо існування “старших жанрів”. Метажанр у такому уявленні – це певний “провідний жанр”, “певна принципова направленість змістової форми <...>, яка притаманна цілій групі жанрів, і яка окреслює їхню семантичну спорідненість”. Метажанр – це структурний принцип побудови образу світу, що виникає в межах літературного напрямку чи течії і “стає ядром” побутуючої жанрової системи. <...> Дослідник особливо підкреслює, що використовує поняття “метажанр літературного напрямку”. <...> Третє визначення метажанру дає Є. Я. Бурліна. <...> Вона визначає його [метажанр – Д. Д.] як “завершений просторово-часовий тип закінчення твору, що виражає визначену конкретно-історичну концепцію”. При цьому Є. Я. Бурліна постійно підкреслює спаяність метажанру з культурою часу, його функцію відтворення даної культури, домінантнішу, ніж у простих жанрів, оскільки метажанр, на її думку, існує одночасно і в різних сферах певної культури: в літературі, музиці, живописі, скульптурі і т.д.» [5]. Таким чином, розглядаємо метажанр автобіографії як наджанрове поняття, що актуальне для літератури покоління біт та творчості Дж. Керуака.

Т. Бовсунівська в монографії «Теорія літературних жанрів» [2, с. 11] наводить відмінності поняття «метажанр» від поняття жанру:

1. Метажанр більше жанру за обсягом, він перевищує жанр за кількістю охоплених літературних явищ.

2. Має позародову спрямованість, може поєднувати в собі жанри інших видів мистецтва.

3. Порушує часопросторові закономірності.
4. Існує на кордоні видів мистецтв.
5. Тяжє до синкретичності, міждисциплінарності.
6. Внаслідок укорінення в конкретний тип культури існує менше жанру, бо занепадає разом із занепадом цієї культури.
7. Має відмінну від жанру структурно-семантичну природу.

Романи циклу «Легенда Дулуоза» містять у собі наведені вище ознаки метажанру. В романістиці письменника поєднуються різні літературні роди. Так, в романі «Доктор Сакс» змішується епос із драмою – автор вводить сцену гри в покер, де розписує репліки по ролям: «...» повернувшись до Бьютту, звідки насправді веде походження Доктор Сакс, він засів на всі ночі аби різатися в покер із Старим Биком Баллоном, найшаленішим гравцем всього містечка «...». Сакс із Биком влаштували «...» найнеймовірніший матч в пул «...».

САКС (виграв жеребкуванням право розбивати, розбиває) (тріск) (кулі котяться всюди).

УСМІХНЕНИЙ БИК БАЛЛОН (кутом рота, ніби сигара та жовтий зуб): Ану скажи, Реймонд-О, чи не задалеко зайшов цей романчик?» [13, с. 62]. Роман «Біг Сур» закінчується віршами (Керуак називає їх поемою), що присвячені морю, в романі «Бродяги Дхарми» головні герої складають хайку, у тексті роману «Підземні» наводяться листи, роман «Янголи спустошення» також містить хайку, численні поезії та поетичні утворення доволі вільної форми, в один із розділів роману навіть додано зображення п'яти трикутників і графічні знаки, що імітують нерозбірливий почерк.

Твори Дж. Керуака поєднують в собі і різні види мистецтва. Так, роман «Доктор Сакс» містить у структурі кіносценарій, для якого відведено окрему частину «Похмурий книгофільм». В романі «Видіння Коді» є епізод, що відображає дзвінок на радіо, де на зразок драми розписані репліки. Також, у зв'язку з технікою писання Дж. Керуака, можна стверджувати, що його твори містять елементи джазової імпровізації. Отже, внаслідок перетину в його межах різних літературних родів та різних видів мистецтв, метажанр автобіографії тяжє до синкретичності.

В романах письменника порушуються закономірності автобіографічного хронотопу (ретроспективність). Оповідач повсякчас відхиляється від основного сюжету, накладає одні сюжети на інші, вводить описання другорядних героїв, образи яких подекуди зустрічаються в тексті лише раз, часто під час оповіді про події, що вже відбулися, герой описує події майбутнього: «Хоча тітка застерігала мене, що Дін зажене мене в біду, я відчув новий поклик і побачив нові горизонти, і повірив у це в своєму молодому віці; і ніякі неприємності чи Дінова майбутня зрада, яка принизила мене, – це сталося пізніше, на голодних тротуарах і лікарняних ліжках, – що мені до того? Я був молодим письменником і хотів зірватись у дорогу» [2, с. 12]. «Моторошно було навіть на іншому мирному краї Ретон-Каньону, на східній його частині, де Альф, домашній мул місцевих жителів «...» – пізніше я назву його Альф Священний Віл» [11, с. 7]. «Я збуджений і радий через присутність всього цього натовпу, але у цьому є і прихований сум, пізніше про це скаже Монсанто: “В таких місцях краще бувати на самоті, чи не так?”» [11, с. 37].

Внаслідок порушення закономірностей хронотопу, посилюється фрагментарність романів Дж. Керуака. Письменник використовує складні синтаксичні конструкції під час опису подій, часто його розповідь є потоком свідомості, коли внаслідок того, що думки стрімко змінюють одна одну, оповідач відходить від основної теми надто далеко, іноді не повертаючись до її розкриття, а продовжуючи потік свідомості. При цьому в деяких романах циклу («Янголи спустошення», «Доктор Сакс», «Видіння Коді» тощо)

із розділових знаків автор активно використовує лише тире, ігноруючи коми та крапки. Це пов'язано з тим, що письменник ставив собі за мету імітувати стиль джазової імпровізації, його твори розраховані на читання в оригіналі вголос – в такому випадку багатство тире виправдане і доречне. У своєму маніфесті «Суть спонтанної прози» («Essentials of Spontaneous Prose») письменник писав: «Жодних крапок для розділення речень. Їм і так вже дісталось – вони безпідставно пронизані хибними двокрапками та нерішучими, і до того ж, непотрібними комами. Повноцінне право на існування має лише енергійне довге тире, що відділяє риторичне дихання (так вдихає джазист перед тим, як знову припасти до труби)» [14].

Згідно принципам, які описала Т. Бовсунівська, метажанр існує менше, ніж жанр. Так, метажанр автобіографії зразка бітників (до нього можна віднести не лише твори Дж. Керуака, а і романи В. Берроуза, поезії А. Гінзберга, листи Ніла Кесіді тощо) відійшов на задній план разом із занепадом бітницької культури, він переродився у нові форми сучасної американської постмодерністської літератури.

Таким чином, враховуючи наведені вище особливості, можна зазначити, що жанрові особливості романної творчості Дж. Керуака знаходяться в межах метажанру автобіографії.

Список використаної літератури

1. Бовсунівська Т. В. Теорія літературних жанрів : Жанрова парадигма сучасного зарубіжного роману : Підручник / Т. В. Бовсунівська. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2009. – 519 с.
2. Керуак Дж. На дорозі / Джек Керуак; пер. з англ. Б. Павличко. – К.: Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2010. – 304 с.
3. Львова И. В. Ф. М. Достоевский и американский роман 1940–1960-х годов / И. В. Львова. – Петрозаводск: Издательство ПетрГУ, 2008. – 309 с.
4. Подгорец Н. Богемные невежды / Норман Подгорец // Антология поэзии битников. – М.: Ультра. Культура, 2004. – С. 621–637.
5. Подлубнова Ю. Жанр и метажанр: к проблеме разграничения [Електронний ресурс] // Доклад на международной научной конференции «Литературные жанры: теоретические подходы в прошлом и настоящем. VII Поспеловские чтения» (Москва, МГУ им. М.В. Ломоносова, 22–23 декабря 2005 г.) / Ю. Подлубнова. – Режим доступу: <http://www.netslova.ru/podlubnova/meta.html>.
6. Askew M. Critical Commentary / M. Askew // J. Kerouac. On the Road. N. Y., 1976. – 307 p.
7. Clark T. Jack Kerouac: a Biography / T. Clark. – N. Y., 1984.
8. Fisher J. T. The Catholic Counterculture in America, 1933–1962 (Studies in Religion) / James Terence Fisher. – N. C., 2001. – 324 p.
9. Hunt T. Kerouac's Crooked Road: The Development of a Fiction / Tim Hunt. – SIU Press, 2010. – 308 p.
10. Jones J. T. Jack Kerouac's Duluoz Legend: The Mythic Form of an Autobiographical Fiction / James T. Jones. – SIU Press, 1999. – 278 p.
11. Kerouac J. Big Sur / Jack Kerouac. – N. Y.: Penguin Books, 1992. – 97 p.
12. Kerouac J. Desolation Angels / Jack Kerouac. – N. Y.: Penguin Books, 2012. – 374 p.
13. Kerouac J. Doctor Sax. Faust Part Three / Jack Kerouac. – N. Y.: Grove Press, 1959. – 490 p.
14. Kerouac J. Belief & Technique for Modern Prose [Електронний ресурс] / Jack Kerouac. – Simon Fraser University, 2011. – Режим доступу: <http://www.sfu.ca/~hayward/UnspeakableVisions/misc/kerouacessentials.html>.

15. Kuo A. A Comparative Study of Jack Kerouac & Ernest Hemingway as Representatives of Their Respective Generations [Електронний ресурс] / А. Куо. – Oslo: University of Oslo, 2012. Режим доступу: <https://www.duo.uio.no/bitstream/handle/10852/25312/kuo-thesis.pdf?sequence=1>

16. Stephenson G. Circular Journey: Jack Kerouac's Duluoz Legend / G. Stephenson // The Daybreak Boys. Essays on the Literature of Beat Generation: Southern Illinois University Press, 2009. – P. 17–50.

17. Swartz O. The View from On the Road: The Rhetorical Vision of Jack Kerouac / Omar Swartz. – SIU Press, 1999. – 130 p.

18. Tytell J. The Broken Circuit / John Tytell // J. Kerouac. On the Road. – N. Y.: The Viking Press, 1979. – 539 p.

Дата надходження до редакції: 30.10.2014.

D. V. Dyurba

GENRE SPECIFICS OF NOVELS BY JACK KEROUAC

In the 1950-1960s the US social regulations became more rigid, the censorship was strengthened and the cult of material values was rising. As a result, a great number of new forms and techniques opposing to the formal and conventional literary mainstream emerged in fiction. Novels by Jack Kerouac may serve as a striking example.

All the novels from the series of Duluoz Legend series are separate works published in different times, but making up the whole epic work with the same plot lines as in the series novels, with main heroes who easily resemble real prototypes, toposes, which may be recognized and with similar ideas. In all the novels of the series the narrator is identified with the author and the main hero.

The series of Duluoz Legend contain all the formal and content features of the autobiography genre, which is marked out by F. Lejeune, except the «autobiographical pact», substituted by the novel pact», since J. Kerouac repeatedly emphasized autobiographic features of his works in his correspondence and interviews.

However, besides evident autobiographic traits, these novels provide an attempt to expand the autobiography genre. There are such features as the fragmentary nature, combining the attributes of different literary genres and engaging the features of other arts, the multi-dimension space and time structure etc.

The texts of the novels by this writer include film scripts, radio interviews, drama features. The typical laws of the time and space autobiography organization are violated due to the use of spontaneous methods of writing which are used by J. Kerouac and the associative principle of the plot making. The literary chronotopos is continuously changing, thus intensifying the fragmentation effect. Apparently, it shows the expansion of the autobiography genre in the writer's novels to the level of the autobiography meta-genre.

Key words: *the autobiography genre, meta-genre, the autobiography meta-genre, bit-literature.*